

Ян Саулевич (1897–1937): біографія «хрещеного батька» Мархлевського району у контексті репресій 1930-х років

Прізвище Я. Саулевича, по майже 60 роках забуття, стало з'являтися більш-менш регулярно у вітчизняній та польській (переважно) історіографії історії польської людності УССР міжвоєнної доби з початку 1990-х років. Насамперед варто згадати піонерську розвідку Г. Стронського 1992 р. про Мархлевський національний польський район¹, ґрунтовну монографію професора Вроцлавського університету Януша Купчака 1994 р.² та деякі ін. Першопрохідцям завжди найважче. Тому, наприклад, у дослідженні Я. Купчака про Саулевича лише лаконічно зазначено — «*człowy polski komunista z Ukrainy*»³, хоча у самій праці діяльність «чільного польського комуніста з України» висвітлюється доволі докладно. Значно розлогішу біографічну інформацію про Я. Саулевича (на підставі його архівно-слідчої справи з Галузевого державного архіву Служби безпеки України) подано у статті О. Рубльова та В. Репринцева 1995 р.⁴

За десятиліття, що минуло з середини 1990-х років, проведено значна пошукова робота як у царині вивчення національної політики ВКП(б)–КП(б)У в УССР міжвоєнного двадцятиліття, так і в сфері дослідження тогочасного становища польської людності республіки й більшовицьких експериментів щодо неї.

Показовим у цьому відношенні є масштабний проект Південно-Східного Наукового Інституту у Перемишлі (директор д-р Ст. Степень) щодо публікації документів і матеріалів з істо-

¹ Стронський Г. Злет і падіння: Польський національний район в Україні у 20–30-і роки. – Тернопіль: Обласна друк., 1992. – С. 16–17, 47–48.

² Kucszak J.M. Polacy na Ukrainie w latach 1921–1939 / Acta Universitatis Wratislaviensis № 1656. Politologia, t. XII. – Wrocław: Wyd-wo Uniwersytetu Wrocławskiego, 1994. – S. 32, 49, 63, 105, 148–149, 179, 272, 336.

³ Kucszak J.M. Polacy na Ukrainie w latach 1921–1939. – S. 63.

⁴ Рубльов О., Репринцев В. Репресії проти поляків в Україні у 1930-ті роки // З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 1995. – № 1/2. – С. 140–141, 149.

рії польського населення України 1917–1990-х рр.⁵ Примітка у першому томі видання зазначає: «*Jan Saulewicz — jeden z czołowych polskich działaczy komunistycznych, członek Centralnego Biura Polskiego na Ukrainie, przedstawiciel ludności polskiej w Centralnej Komisji Mniejszości Narodowych*»⁶. Стосовно цієї ж особи у другому томі «Поляків на Україні» подається виразніша, але все ще далеко не повна інформація: «*Jan Saulewicz (?–1936) — zastępca przewodniczącego Centralnego Komitetu Mniejszości Narodowych przy Wszzechukraińskim Centralnym Komitecie Wykonawczym. W 1936 r. rozstrzelany przez NKWD*»⁷. У третьому ж томі видання — як результат плідної співпраці учених Польщі та України щодо виявлення архівних документів — вміщений цікавий автентичний матеріал від самого Яна Саулевича — його життєпис від 9 жовтня 1924 р.⁸

2005 р. — рік 80-ліття створення й 70-ліття ліквідації Мархлевського польського національного району — був відзначений в Україні проведенням двох (до певної міри альтернативних) наукових форумів. 7–9 жовтня у м. Житомирі заходами Польського наукового товариства у Житомирі, Інституту підприємництва і сучасних технологій й Товариства поляків ім. Івана-Павла II у Довбиші (колишньому Мархлевську) було проведено III Міжнародну наукову конференцію «*Поляки і політика: З нагоди 80-ліття створення й 70-ліття ліквідації польського національного району ім. Юліана Мархлевського на Житомир*

---

⁵ *Polacy na Ukrainie: Zbiór dokumentów. Cz. 1: Lata 1917–1939* / Pod red. S. Stępnia. – Przemyśl: Południowo-Wschodni Instytut Naukowy w Przemyślu, 1998. – T. I. – 336 ss.; T. II. 1999. – 248 ss.; T. III. – 2001. – 220 ss.; T. IV / Pod red. S. Stępnia i O. Rubłowa. – 2004. – 231 s.: il.

⁶ *Polacy na Ukrainie: Zbiór dokumentów. Cz. 1: Lata 1917–1939* / Pod red. S. Stępnia. – Przemyśl: Południowo-Wschodni Instytut Naukowy w Przemyślu, 1998. – T. I. – S. 102.

⁷ *Polacy na Ukrainie: Zbiór dokumentów. Cz. 1: Lata 1917–1939* / Pod red. S. Stępnia. – Przemyśl: Południowo-Wschodni Instytut Naukowy w Przemyślu, 1999. – T. II. – S. 100.

⁸ *Polacy na Ukrainie: Zbiór dokumentów. Cz. 1: Lata 1917–1939* / Pod red. S. Stępnia. – Przemyśl: Południowo-Wschodni Instytut Naukowy w Przemyślu, 2001. – T. III. – S. 48–50.

щині»⁹. 28–30 жовтня 2005 р. у м. Хмельницькому відбулася Міжнародна наукова конференція «*Поляки в Україні у ХІХ–ХХ ст.: До 80-ї річниці організації й 70-ї річниці ліквідації Мархлевщини*» з циклу конференцій «Політика іноземних держав і урядів щодо поляків на сході (ХІХ–ХХ ст.)», що її співорганізаторами виступили Міністерство освіти і науки України, Хмельницька облдержадміністрація, Хмельницькі обласна та міська ради, Хмельницький національний університет, Інститут історії і міжнародних відносин Вармінсько-Мазурського університету в Ольштині (Польща), Спілка польських учених України, Спілка поляків України та ін.¹⁰

Під час проведення конференції у Житомирі було виокремлено спеціальну секцію, присвячену історії «советської Мархлевщини», засідання якої відбувалися 8 жовтня 2005 р. у Довбиші — колишній столиці Мархлевського району. Серед виступів на цій конференції була заслухана й доповідь О. Рубльова «*Ян Саулевич (1897–1937) — до біографії «хрещеного батька» Мархлевського району*» (на розвиток біографічних фрагментів про цього чільного діяча польської комуністичної роботи в УССР, які відображені у статті О. Рубльова та В. Репринцева 1995 р.)¹¹.

---

⁹ Program III Międzynarodowej Konferencji Naukowej pt. «*Polacy i polityka z okazji 80-lecia utworzenia i 70-lecia likwidacji polskiego rejonu narodowościowego im. Juliana Marchlewskiego na Żytomierszczyźnie*, 7–9 października 2005 r. / Polskie Towarzystwo Naukowe w Żytomierzu; Instytut Przedsiębiorczości i Technologii Współczesnych; Towarzystwo Polaków im. Jana Pawła II w Dowbyszu. – Żytomierz, 2005. – 12 ss.

¹⁰ Програма Міжнародної наукової конференції «*Поляки в Україні у ХІХ–ХХ ст.: До 80-ї річниці організації й 70-річниці ліквідації Мархлевщини*», 28–30 жовт. 2005 р. / Мін-во освіти і науки України; Хмельниц. облдержадмін.; Хмельниц. облрада; Хмельниц. міськрада; Хмельниц. нац. ун-т; Instytut Historii a Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie; Спілка польс. учених України; Держ. архів Хмельниц. обл.; Подільський осередок Ін-ту укр. археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України; Спілка поляків України. – Хмельницький, 2005. – 4 с.

¹¹ Program III Międzynarodowej Konferencji Naukowej pt. «*Polacy i polityka z okazji 80-lecia utworzenia i 70-lecia likwidacji polskiego rejonu narodowościowego im. Juliana Marchlewskiego na Żytomierszczyźnie*, Żytomierz, 7–9 października 2005 r. – Żytomierz, 2005. – S. 8.

Ян Саулевич, син Домініка Саулевича, народився 20 березня 1897 р. у садибі Огородники, Двінського повіту, Вітебської губернії, у родині дрібного польського шляхтича, який у 1908 р. на спілку з братом придбав фільварок Гаспарі у Курляндській губ. (Латвія). Згодом, вже після арешту, в анкетних матеріалах зазначалося, що Саулевич походить з родини фермера (за іншою версією, — «син великого латвійського фермера») ¹².

1907 р. за порадою місцевого ксьондза батьки віддали десятирічного Яна до Двінського реального училища, маючи на меті у подальшому підготувати його до кар'єри священнослужителя РКЦ. Однак після закінчення училища 1914 р. юнак обрав для себе іншу стезю — агрономічну. Навчався у Харківському сільськогосподарському інституті (з перервою: 1914–1922 рр.). У травні 1917 р. увійшов до «Польського соціалістичного об'єднання» у Харкові, з серпня 1917 р. належав до ППС-лівіці. Наприкінці 1917 р. повернувся до Курляндії, брав участь в ефемерних органах советської влади за місцем проживання батьків. Упродовж 1919–1920 рр. служив у Червоній армії. Після демобілізації у листопаді 1920 р. відновився у Харківському сільгоспінституті, який закінчив 1922 р. Наступного року став аспірантом цього ж вузу. 1924 р. вступив у члени КП(б)У ¹³.

Я. Саулевич був одним із зачинателів й безперечних лідерів роботи з етнічними меншинами, насамперед поляками, підсоветської України: з 1923 р. — співробітник відділу національних меншин НКВД УССР, у 1924–1930 рр. — член, згодом (з 1926 р.) заступник голови Центральної Комісії Національних Меншин (ЦКНМ) при ВУЦВК.

29 серпня 1924 р. РНК УССР ухвалив постанову «Про виділення національних районів та рад», що була підтверджена відповідними рішеннями 4-ї сесії ВУЦВК VIII скликання (15–19 лютого 1925 р.). По доповіді Центральної адміністративно-територіальної комісії (ЦАТК) сесія ВУЦВК ухвалила резолюцію «Про низове районування» (19 лютого 1925 р.), де, зокрема, зазначалося: «2. Йдучи назустріч інтересам широких трудящих

¹² *Галузевий державний архів Служби безпеки України.* – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 248 зв., 250, 255 та ін. (Далі – ГДА СБ України).

¹³ *Рубльов О., Репринцев В.* Репресії проти поляків в Україні... – С. 149.

мас з національних меншостей наданням їм права можливості розвивати свою культуру та мову, визнати необхідним проводити у подальшому роботу по утворенню окремих районів та сільрад». Запроваджувалися пільгові умови, що заохочували створення національних адміністративно-територіальних одиниць. За рішенням сесії, мінімальна норма для організації звичайних районів (25 тис. населення на його території), знижувалася для національних районів до 10 тис., національних сільрад — з 1 тис. до 500 осіб¹⁴.

Процес виділення польських національно-адміністративних одиниць почався з середини 1920-х років. ЦКНМ дала вказівку на місця нагромаджувати статистику щодо польського населення України й визначити населені пункти для організації майбутніх національних сільрад. Значний резонанс серед польської людності УССР мало Звернення делегатів-поляків ІХ Всеукраїнського з'їзду Рад (3–10 травня 1925 р.), що закликала до повсюдного утворення польських адміністративних одиниць як важливого чинника реалізації національних прав та інтересів та активної участі у радянському будівництві.

Вочевидь, що таким закликам і зверненням передувала копітка попередня робота чільних працівників Центральної Комісії Національних Меншин. Очолював цю роботу на польській ділянці Ян Саулевич.

Рішення про створення польського національного району було прийняте ще у 1924 р., але реалізація задуму й підготовча робота зайняли чимало часу¹⁵. Вибір місця організації району припав на прикордонну Волинську губернію, де компактними групами проживало польське населення, й, зокрема, на Житомирську округу. У червні 1926 р. Польбюро ЦК КП(б)У зауважувало, що синхронні проекти організації інших польських районів в УССР (у Проскурівській та Волинській округах) після попередньої перевірки виявилися непридатними за кількістю населення та економічними умовами¹⁶.

---

¹⁴ Чирко Б.В. Національні меншини в Україні (20–30 роки ХХ ст.). – К.: Асоціація «Україно», 1995. – С. 41.

¹⁵ Kurczak J. M. Polacy na Ukrainie w latach 1921–1939. – S. 149.

¹⁶ Центральний державний архів вищих органів влади та управління України. – Ф. 413, оп. 2, спр. 5. – Арк. 31 (далі – ЦДАВО України).

1 квітня 1925 р. за двома підписами — заступника Голови ЦКНМ Я. Сударського та члена ЦКНМ Я. Саулевича — на адресу керівника Волинського губернського бюро нацменшин (копії — голові Волинської губернської АТК й завідувачу Польбюро Волинського губкому КП(б)У) було спрямовано директивне повідомлення: «ЦКНМ при ВУЦВК повідомляє, що у засіданні її від 23-го лютого ц. р. було розглянуто орієнтовний проект утворення польського району з центром у Довбиші з частин Н[овоград]-Волинського, Баранівського, Пулинського, Чуднівського й Миропільського районів, Житомирської округи, й передано до ЦАТКи (Центральної Адміністративно-територіальної комісії. — *О. Р.*) для розгляду й подальшого опрацювання у встановленому порядку»¹⁷.

У листі наголошувалося, що виокремлення польського національного району має «важливе політичне значення», а відтак Волинське губернське бюро нацмен має негайно розпочати, за погодженням з губернською (Волинською) й округовою (Житомирською) АТК й у щільному контакті з Польбюро Волинського губкому КП(б)У, роботу щодо складання обґрунтованого проекту виділення цього району.

У пояснювальній записці до проекту мали бути висвітлені такі питання: 1) національний склад населених пунктів майбутнього району; взаємини польського населення з українським; 2) національний склад сільрад та КНС по окремих сільрадах; 3) місцезнаходження, чисельність та національний склад організацій КП(б)У та ЛКСМУ; 4) економічна характеристика району, що проектується (наявні промислові підприємства; заклади торгівлі; розвиток споживчої й сільськогосподарської кооперації; площа придатних для землеробства земель й приблизний їхній розподіл за угіддями; середнє землезабезпечення на душу; хутірський чи поселеннями тип розселення селянства; худоба, коні й т. ін.; стан землеустрою; головніші ринкові продукти селянського господарства, види додаткових заробітків селян; загальні перспективи побудови районного бюджету); 5) характеристика майбутнього райцентру; 6) зв'язок (стан доріг, пошто-

---

¹⁷ ЦДАВО України. — Ф. 413, оп. 1, спр. 6. — Арк. 45.

вий, телеграфний й телефонний зв'язок); 7) загальний стан шкільної та культурно-освітньої справи (школи польські, українські й змішані, хати-читальні, клуби тощо); 8) кількість релігійних громад, розташування костельів, каплиць, церков.

Вважаючи, що з'ясування вищенаведених питань потребує обстеження на місці, ЦКНМ, проте, вважала за доцільне попередньо скликати у Житомирі спеціальну нараду з питання утворення польського району із запрошенням на неї (з потрібними відомостями) райуповноважених з польської роботи відповідних районів. До листа ЦКНМ долучався орієнтовний проект виділення польського району, який пропонувалося — у разі потреби — коригувати відповідно до місцевих обставин¹⁸.

Наприкінці квітня 1925 р. виникла несподівана загроза становищу Я. Саулевича як «хрещеного батька» створюваного польського національного району. Конкурентом виступив колишній колега Саулевича по НКВД заступник наркома М. О. Черлунчакевич. Принаймні так виглядала ситуація у повідомленні (за офіційною пресою УССР) Генерального консула II Річпосполитої у Харкові К. Заремби-Скшинського, в інформації якого для МЗС у Варшаві щодо створення в Україні польських адміністративних одиниць від 5 травня 1925 р., зокрема, йшлося: «Kijowska prasa sowiecka w dn. 25/IV r. b. podaje wiadomość o utworzeniu na Wołyniu (okręg Żytomierski) polskiego rejonu. Organizacja powyższego rejonu odbywa się według planu znanego działacza komunistycznego w sprawach polskich polaka [sic!] CZERLUNCZAKIEWICZA, Zastępcy Komisarza Ludowego do spraw wewnętrznych w USRR. Prasa nadmienia, że miejscowa ludność polska jest bardzo przychylnie usposobiona do realizacji tego nowego zamiaru, księża zaś katolicy prowadzi agitację przeciw temu projektowi, mając na uwadze zmniejszenie swoich wpływów wśród ludności polskiej. Czerlunczakiewicz w wywiadzie z współpracownikami pism kijowskich oświadczył, co następuje [...]»¹⁹.

¹⁸ ЦДАВО України. – Ф. 413, оп. 1, спр. 6. – Арк. 45.

¹⁹ *Z archiwaliów Ministerstwa Spraw Zagranicznych II Rzeczypospolitej. Po 50 latach kolekcja sovieticów wraca z Waszyngtonu / Oprac. J. Jaruzelski. – Cz. 1 // Przegląd Wschodni (Warszawa). – T. I, z. 4. – 1991. – S. 855–856.*

Реальний ініціатор створення Мархлевського національного району не був такою релятивно публічною особою, як керівний енкаведист. Останній, утім, і справді був причетний до складання таємної етнографічної мапи УССР та специфічно-енкаведистської роботи з етнічними меншинами республіки. Невдовзі, для особистого вивчення ситуації й настроїв волинських підсоветських поляків до майбутнього польського району виїхав і член ЦКНМ Ян Саулевич. Це було, вірогідно, найтриваліше у його житті відрядження — з 2 по 21 червня 1925 р.²⁰ Загалом, за часів його урядування у ЦКНМ Саулевич чотири рази відвідував Мархлевський район з інструктивно-ревізійною метою.

Під час червневого вояжу по теренах майбутнього району Я. Саулевич обслідував майже 150 населених пунктів цих «ведмежих кутків», вивчаючи настрої місцевого населення, роз'яснюючи національну політику РКП(б)–КП(б)У, в тому числі й насамперед мету створення польського національного району. У складеному за підсумками обстеження звіті містилася цікава й різнопланова інформація щодо волинських поляків.

Так, Я. Саулевич зауважував, що за походженням польська людність на теренах цього майбутнього району є переважно дрібною шляхтою, проте вирізняють серед неї й «хлопів» (у селах Соболівка й Віли). Одначе економічна різниця між цими групами практично відсутня, відтак стороння людина самотужки навряд чи виокремила б ці «стани» серед місцевих поляків. Щоправда, якщо біднота забувала про цей поділ, то заможніші верстви зберігали традиційне почуття станової зверхності. Саме верхівка польської громади спілкувалася доволі правильною польською мовою, наголошуючи на власній культурній вищості (мова, етикет, чистота й порядок у домі) у порівнянні з «хлопами» чи тими, які «похлопилися», й застосовуючи у спілкуванні з собі подібними звертання «пан/пані». Представник ЦКНМ відзначив, що населення низки шляхетських колоній російська адміністрація (на його думку, за царювання Олександра II) обманним шляхом позбавила відповідних документів й силоміць

---

²⁰ Стронський Г. Злет і падіння: Польський національний район в Україні у 20–30-і роки. – Тернопіль, 1992. – С. 16–17, 47–48; ЦДАВО України. – Ф. 166, оп. 5, спр. 824. – Арк. 381–392.

переписала у міщанський або селянський стан, що старша генерація волинських поляків слушно характеризувала як одну з форм національного гноблення. Інші ж населені пункти, що їхні мешканці не піддалися на владне ошуканство, хоча й не мали засобів, аби заносити своїх нащадків до родовідних книг, одначе зберегли власні шляхетські інсигнії (грамоти, герби) й нікому сторонньому їх не показують²¹.

Цікавими були міркування Я. Саулевича щодо етноконфесійної й мовно-культурної ситуації та рівня національної самосвідомості у майбутньому польському районі: «Мої відвідини низки сіл остаточно переконали мене у відсутності у цій місцевості (й, вірогідно, по всій Волині) питання щодо т. зв. українців-католиків. Національна самосвідомість дуже сильна; найпереконливішим доказом, крім вимоги польських шкіл, виявилось ставлення населення щодо організації сілрад й району з польською мовою органів влади. Українську мову вживають у побуті поряд з польською у бідніших родин, що змушені під час відходу на сторонні заробітки залишати домівку й втрачати чистоту мови; проте навіть у цих родин з дітьми намагаються розмовляти польською. Цікаво, що є села (Мар'янівка), де жінки погано знають навіть українську мову. Російську мову погано розуміють усі. В усіх селах з більшістю польського населення українські селяни та євреї володіють польською мовою [...]. Населення зберігає не лише мову, а й відповідну фонетику у найменуваннях населених пунктів (Чуднів–Цудниць, Вили–Відли, Жовтий Брід–Жулты Бруд й т. п.)».

«Національної ворожнечі з українцями немає зовсім, — наголошував Я. Саулевич, — хоча зіткнення на шкільному ґрунті мають місце; навіть релігія не перешкоджає зближенню цих народностей (напр., змішані шлюби) у бідняцьких родин. З іншого боку, проте, українці й поляки поводяться однаково відчужено щодо росіян (старобрядницькі села — поза районом) та німців, до останніх — внаслідок не лише національно-релігійних відмінностей, а й через розташування німколоній на краєцях, багатших землях»²².

²¹ ЦДАВО України. – Ф. 166, оп. 5, спр. 824. – Арк. 381–382.

²² Там само. – Арк. 382–383.

14 червня 1925 р. у с. Биківці відбулася нарада представників сільрад й населених пунктів (134 делегати), які репрезентували людність проєктованої владою польської національно-адміністративної одиниці й у кінцевому результаті одностайно підтримали цю ідею. Підсумки оглядин теренів майбутнього польського національного району Я. Саулевич резюмував таким чином: «На підставі даних праці комісій Биківської наради, Житомирською АТКою (Адміністративно-територіальною комісією. — *О. Р.*), за моєї участі опрацьований проєкт району у складі 34-х Сільрад, що з них 2 українські (Прутківська й Костянтинівська) й одна німецька (Прутівська) [...]. У межах цього проєкту перебуває 109 населених пунктів з 42.161 душею населення, що з них 30.907 (73,3 %) поляків, 7.579 (17,9 %) українців, 3.154 (7,4 %) німців й 476 (1,1 %) євреїв.

Обрахований бюджет району у сучасному його стані дефіцитний.

Район розташований далеко від залізниць (посередині трикутника, що його утворюють залізниці Бердичів—Шепетівка, Шепетівка—Н[овоград]-Волинськ й шосе Н[овоград]-Волинськ—Житомир). Немає ні телефонного, ні телеграфного зв'язку. Місцевість занедбана щодо благоустрою й економічних заходів, навіть на тлі загальної відсталості Волині у порівнянні з іншими губерніями.

Найтяжча обставина для молодого району, спроможна особливо загальмувати його роботу, — це відсутність приміщень для районних установ. Довбиш являє собою поселення хутірського типу, що його центром є порцеляновий завод. Без екстреної допомоги для спорудження найнеобхідніших будівель ні району, ні окрузі власними силами не обійтися. За умови відпуску потрібних коштів на вільній ділянці землі біля заводу можна вбачати центр майбутнього містечка»²³.

2 липня 1925 р. відбулося засідання ЦКНМ при ВУЦВК, під час якого, зокрема, було заслухано звіт Я. Саулевича про відрядження до Житомирської округи. Інформацію взяли до відома, ухваливши: «Погодитися з проєктом виокремлення

²³ ЦДАВО України. — Ф. 166, оп. 5, спр. 824. — Арк. 392.

польського району, що його склала Житомирська Окр[угова] АТК за даними опитування зацікавленого населення.

Просити Оргвідділ ВУЦВКу про проведення підготовчої роботи щодо організації польського району у Житомирській окрузі [...].

Просити НКОс про вжиття заходів щодо встановлення й організації належної шкільної мережі у межах польського району, що виокремлюється.

Доручити т. Саулевичу скласти доповідну записку до ВУЦВКу щодо сільськогосп[одарського] податку в умовах Полісся».

Водночас пропонувалося довести до відома Центральної Адміністративно-територіальної комісії про невдоволення населення національних меншин зволіканням з проходженням проектів виокремлення національних сільрад²⁴.

Восени 1926 р. набуло конкретних форм виразне бажання Саулевича залишити неспокійний фах одного з керівників нацменівської роботи у республіці й перейти на спокійнішу роботу за власною вузівською спеціальністю. 9 листопада 1926 р. бюро комуністичної фракції Президії Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету розглянуло подання Оргрозподілу ЦК КП(б)У щодо «відрядження тов. Саулевича в розпорядження НКЗему». Ухвалили: «Погодитись на відкомандирування тов. Саулевича в розпорядження НКЗемсправ для використання його по спеціальности, про що сповістити Оргрозподіл ЦК КП(б)У»²⁵. Одначе інший структурний підрозділ партапарату — Підвідділ нацмен ЦК КП(б)У (його Польбюро на чолі з С. Г. Лазовертом) — заблокував цю ініційовану самим «відряджуваним» пропозицію, вочевидь не бажаючи втрачати такого цінного працівника у ділянці роботи з етнічними меншинами УССР.

Чудово розуміючи недосконалість урядової советської статистики й зокрема заплутаний стан з обліком польської людності УССР та її національною самоідентифікацією, Я. Саулевич прагнув максимального уточнення показників чисельності поляків республіки. Відповідаючи у квітні 1926 р. на запит апарату Уповноваженого Наркомату закордонних справ СССР в УССР

---

²⁴ ЦДАВО України. – Ф. 413, оп. 1, спр. 6. – Арк. 27.

²⁵ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 269.

щодо «утворення польських районів та окремих адміністративних одиниць на території УСРР», аби уможливити точне інформування «нашого представника у Польщі про стан польської меншості на Україні та для припинення різних провокаційних чуток, які розповсюджуються у Польщі нашими ворогами», він висловлював такі міркування: «Усього польського населення в Україні, за даними ЦСУ за 1923 й 1924 р., 222.877, або 0,8 % до всього населення УССР. Ця цифра значно применшує дійсну кількість поляків, оскільки отримана з матеріалів того ще недавнього часу, коли польське населення, особливо по селах, приховувало свою національну приналежність, або коли більшу його частину зараховували до так званих українців-католиків. За відомостями (не цілком точними) округових бюро нацменшин при ОВК, поляків нараховується 410.368».

Як відомо, грудневий (1926 р.) перепис населення ССРСР зафіксував в УССР 449.553 особи польської національності. Попри те, що був це чи не найкоректніший перепис тоталітарної доби, однак і в ньому польська людність України була представлена не зовсім адекватно, що викликало численні нарікання²⁶. Відтак, 25 березня 1927 р. до всіх округових бюро національних меншин за підписом заступника голови ЦКНМ Я. Саулевича було надіслано обіжник такого змісту: «До польської газети «Серп» надходять кореспонденції, особливо з Поділля, зі скаргами на неправильности, що їх було допущено під час загального перепису людности (віднесення поляків до українців) [...]. З метою доведення до відому Президії ВУЦВКу задля виправлення всіх хиб перепису в справі визначення національности та рідної мови, ЦКНМ пропонує Вам, не переводячи окремої кампанії, зібрати факти таких неправильностей підчас перепису та надіслати їх до ЦКНМ.

Одночасно, ЦКНМ пропонує Вам взяти участь в переведенні місцевими ОкрСтатБюро обслідування випадків таких неправильностей»²⁷.

---

²⁶ Див., напр.: Eberhardt P. Przemiany narodowościowe na Ukrainie XX wieku. – Warszawa, 1994. – S. 77.

²⁷ ЦДАВО України. – Ф. 413, оп. 1, спр. 156. – Арк. 17.

На початку 1930 р. Я. Саулевич був відкликаний ЦК КП(б)У з роботи у ЦКНМ й спрямований на «ділянку прориву» «фронту соціалістичного будівництва» — до апарату Наркомзему УССР, де очолив відділ скотарства. У листопаді 1930 р. його призначили членом Колегії Наркомзему. На цій посаді він перебував до травня 1934 р., коли Колегію ліквідували, а його призначили заступником начальника Управління скотарства НКЗ УССР. Тут він затримався на якихось два тижні, оскільки 13 червня 1934 р. був позбавлений не лише партійного квитка під час чергової «чистки» лав КП(б)У «за втрату більшовицької пильності» й недонесення на колег-«контрреволюціонерів», а й посади. Особисте знайомство з начальником Саратовського крайового земельного управління дозволило Я. Саулевичу з 26 жовтня 1934 р. обійняти посаду начальника відділу скотарства Саратовського КрайЗУ²⁸.

Хвиля арештів у сфабрикованій ГПУ–НКВД УССР «справі» так званої «Польської Військової Організації» (ПОВ) в УССР²⁹ «накрила» Яна Саулевича й у відносно віддаленому від цього репресивного виру поволзькому місті. 13 грудня 1934 р. оперуповноважений Особливого відділу Управління НКВД по Саратовському краю Ширгін, розглянувши телеграму Особливого відділу НКВД УССР з проханням здійснити арешт громадянина Саулевича Яна Домініковича, який працював й мешкав у Саратові, ухвалив затримати його й відправити спецконвоєм до м. Києва у розпорядження НКВД УССР³⁰.

---

²⁸ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 48.

²⁹ Див., напр.: *Рубльов О., Репринцев В.* Репресії проти поляків в Україні у 1930-ті роки. – С. 119–146; *Stroński H.* Represje stalinizmu wobec ludności polskiej na Ukrainie w latach 1929–1939. – Warszawa: Wspólnota Polska, 1998. – 314 s.; *Рубльов О.* Викриття «агентури польського фашизму» в УССР: «Справа «Польської військової організації» 1933–1934 рр. (Мета, механізм фабрикації, наслідки) // Геноцид українського народу: історична пам'ять та політико-правова оцінка: Міжнар. наук.-теорет. конф., Київ, 25 листоп. 2000 р.: Матеріали / Редкол.: В. А. Смолій та ін. – К.; Нью-Йорк, 2003. – С. 201–227; *Рубльов О.* Шкіц до історії загибелі української «Полонії»... – С. 275–319.

³⁰ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 4.

16 грудня 1934 р., уже у Києві, оперуповноважений 1-го відділення Особливого відділу УГБ НКВД УССР С. С. Бренер, розглянувши матеріали щодо обвинувачення громадянина Я. Д. Саулевича, якому, мовляв, інкримінувалося передавання «відомостей розвідувального характеру польській розвідці» й належність до «ПОВ», ухвалив тримати його під вартою у Спецкорпусі НКВД до з'ясування обставин справи³¹.

13 січня 1935 р. в'язень капітулював (на тогочасному компартійно-чекістському слензі — «розбродівся») й звернувся до наркома внутрішніх справ УССР В. А. Балицького з «покаянною» заявою: «З великим запізненням, але твердо й щиро, я вирішив покаятися перед Комуністичною партією й Советською владою щодо своєї контрреволюційної шкідницької роботи польського націоналіста, спрямованої проти Советської влади. З 1921 р. й до мого арешту я перебував членом Польської Організації Військової (ПОВ), що у лавах цієї організації провадив активну роботу, починаючи з 1925 р. [...] До діяльності контрреволюціонера, польського націоналіста я був підготовлений усіма умовами й середовищем, що у них я зростав й виховувався. Батьки мої, польські шляхтичі, великі фермери у Латгалії, готуючи мене у ксьондзи, виховали мене у суворо релігійному дусі [...]. Сформованим націоналістом я став у лавах польської організації націоналістичної молоді у Харкові [...]»³².

Далі йшлося про стратегічну мету української «ПОВ» та конкретизувався персональний внесок заявника у «контрреволюційну» й «шкідницьку» діяльність означеної організації: «Метою й завданням «ПОВ» була підготовка інтервенції з боку Польщі, створення для цього міцних форпостів з метою захоплення України, створення великої Речі Посполитої [...]. Висунуте переді мною завдання полягало, виходячи з суто дворушницьких методів, в оволодінні лінією ВУЦВК й місцевих органів усіма галузями советської роботи з метою недопущення асиміляції польського населення, колонізації українців-католиків задля розширення націоналістичних форпостів в Україні, просуван-

³¹ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 2.

³² Там само. – Арк. 21–22.

ня у советські органи польських націоналістичних елементів [...]. Практична моя контрреволюційна робота у ЦК нацмен втілювалася у таких напрямках: а) організація польських рад у селах з українсько-католицьким населенням; б) переведення роботи на польську мову уповноважених с[іль]рад у селах, хуторах й кутках з українсько-католицьким населенням, або польським, що асимілюється; в) підготовка перепису 1926 р. з метою обліку українсько-католицького населення як польського; г) закріплення полонізації шляхом організації польських судових камер, постачання бланками польською мовою; д) підготовка націоналістичних кадрів працівників польськільрад; е) просування до РВК, ОВК й ВУЦВК націоналістичних польських елементів; ж) використання польських клубів як засобу відволікання робітників-поляків від політико-громадського життя заводів й націоналістичного їх виховання»³³.

Крім того, у цій же заяві ув'язнений, не обмежуючись самовикриттям по «польській лінії», інкримінував собі й низку суміжних «злочинів», що їх він, мовляв, здійснив, перебуваючи на посаді заступника голови Центральної комісії національних меншин при ВУЦВК. Зокрема — не боровся з «політикою євреїзації», з «безкласовою лінією» у німецькій роботі, допомагав у справі «насильницької еллінізації й татаризації грецького населення», затушковував «насильницьку українізацію школи» для дітей зайшлих з Росії робітників заводу ім. Марті у Миколаєві. І найтяжчий злочин — на нараді по роботі з національними меншинами у ЦВК РСФСР «вимагав українізації асимільованого населення» Північного Кавказу, Центрально-Чорноземної області, Нижньої Волги та інших країв РСФСР, цим самим *«пішовши на руку петлюрівсько-скрипниківським поборникам Соборної України»*³⁴.

А завершувався документ досить типово, що свідчить на користь того, що усі ці заяви писалися за єдиним трафаретом, який був розроблений більшовицькою спецслужбою й «відпрацьований» на багатьох фантомних «контрреволюціонерах» (ледь

---

³³ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 23–24.

³⁴ Там само. – Арк. 24.

не гегелівська тріада: «*ізнання*» у належності до «контрреволюційної організації» — «*каяття*» у власних нескоених «злочинах» — «*урочиста обіцянка*» розповісти «все» і навіть більше про власну «шкідницьку роботу» й викрити спільників, яка завершувалася іноді «бартерним» постскриптумом: з огляду на це прошу мене пощадити, помилувати, дати можливість працювати на користь «батьківщини трудящих» etc.)³⁵, а саме: «Повинен відзначити, що під впливом зміцнення Советського Союзу, кризи, що вибухнула у капіталістичних країнах, розчарування у термінах інтервенції, що все відкладалися — у мене з 1932 р. виникло велике роздвоєння, я все більше й більше відчував, у якому мерзенному болоті я загруз [...]. Докладніше про власну й інших контрреволюційну роботу я викладу додатково.

Приносячи своє каяття у найтяжчих злочинах проти Партії й Советської влади, я готовий зараз понести заслужене покарання. Моїм останнім проханням до Вас є — надати мені можливість на будь-якій роботі й будь-якій найважчій ділянці роботи довести на ділі своє каяття й спокутувати чесною працею заподіяну мною шкоду справі побудови безкласового соціалістичного суспільства»³⁶.

Протокол допиту Я. Саулевича від 21 січня 1935 р. став розгорнутою відповіддю на питання слідчого: «За чією ініціативою й коли було організовано як самостійний адміністративний район Мархлевський польський національний район?».

Розлога відповідь Яна Домініковича за своєю суттю була напівправдою — тобто реальна історія створення польського національного району й діяльної участі самого оскаржуваного у цій урядовій акції, що, безперечно, цілком вписувалася у загальне річище більшовицької політики «коренізації», а відтак

---

³⁵ Див. докладніше: *Рубльов О.С., Черченко Ю.А.* Сталінщина й доля західноукраїнської інтелігенції (20–50-ті роки ХХ ст.). – К., 1994. – С. 108; *Рубльов О., Фельбаба М.* Долі співробітників «УРЕ» на тлі репресивної політики 30-х років // З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 2000. – № 2/4 (13/15). – С. 216; *Рубльов О.С.* Західноукраїнська інтелігенція у загальнонаціональних політичних та культурних процесах (1914–1939). – К., 2004. – С. 362–363.

³⁶ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 67312-ФП. – Арк. 26–27.

й «полонізації» асимільованого або напівасимільованого польського етносу Правобережжя України, подавалася у бажаному для слідства відповідному «контрреволюційному» забарвленні: «Ініціатива щодо організації Мархлевського польського національного району у самостійний адміністративний район належить особисто мені й здійснена була мною за вказівками керівництва «ПОВ» наступним чином:

Думка щодо створення самостійного адміністративного польського національного району, як ширшої бази для ведення націоналістичної роботи, виникла у мене під час скликаної Польбюро ЦК КП(б)У у березні 1925 р. наради по польроботі у м. Харкові за участю польнацменпрацівників на місцях.

Під час бесіди з учасником цієї наради — уповноваженим з польської роботи у Баранівському районі, Житомирської округи, Богушевським, який був членом «ПОВ», я виявив доволі широку зону польських й змішаних польсько-українських сіл у прилеглих один до одного населених пунктах Новоград-Волинського, Баранівського, Пулинського й Чуднівського районів.

Маючи за мету, за завданням керівництва «ПОВ», створити широку базу для загарбницьких планів Польщі й для підготовки цього — проведення великої націоналістичної роботи щодо полонізації польського населення, я вирішив адміністративно об'єднати вищезазначені населені пункти в один адміністративний польський національний район, враховуючи, що за відповідного насадження членів «ПОВ» на керівні посади управління районом можна буде на усю широчінь проводити у життя завдання «ПОВ».

Склавши відповідний проект, я його запропонував керівництву «ПОВ» в особі Скарбека, Вишневського, Політура й Теодора, які були учасниками цієї наради. Проект цей був докладно обговорений керівництвом «ПОВ» на Україні в одній із кімнат польклубу у Харкові й схвалений.

Керівництво «ПОВ» доручило мені, як членові ЦК Нацмену при ВУЦВК, внести від свого імені цей проект на обговорення наради Польбюро ЦК КП(б)У, а вони, зі свого боку,

наполягатимуть на затвердженні й ухваленні рішення Польбюро щодо створення польського національного району на Правобережжі України»³⁷.

8 червня 1935 р. у судовому засіданні Спецколегії Київського обласного суду Я. Саулевич був визнаний винним й засуджений до десяти років таборів «віддалених місць ССРСР»³⁸. Але до місця відбування покарання його не поспішали доправити. 31 серпня 1935 р., все ще у Києві, оперуповноважений 1-го відділення Особливого відділу УГБ НКВД УССР і КВО Домбровський, взявши під увагу отримані з Москви директиви, ухвалив відправити засудженого у супроводі спецконвою й разом з його слідчою справою до Москви, у розпорядження начальника Особливого відділу ГУГБ НКВД ССРСР М. І. Гая³⁹.

22 лютого 1936 р. керівник НКВД УССР В. А. Балицький поставив свій підпис під вступними настановами до «Орієнтування по польській роботі», яке із залученими матеріалами по справі «Волинського центру ПОВ» надсилалося керівникам обласних управлінь НКВД УССР, начальникам особливих відділів корпусів Київського й Харківського військових округів, командирам прикордонних загонів НКВД. *«З огляду на особливу значущість залучених матеріалів — як орієнтування в подальшій роботі по поляках, — пропоную їх вивчити, ознайомивши оперативний склад»*, — так завершувався цей вступ⁴⁰.

Серед цих, цілком таємних матеріалів, виготовлених друкарським способом й зброшурованих у невелику книжечку, вміщена й датована 5 лютого 1936 р. заява Я. Саулевича на ім'я В. Балицького, що починалася просто: «Я після суду залишений під арештом у Києві для дачі свідчень у справі Олдаковського та інших моїх співників по «ПОВ».

Я хочу остаточно покінчити із своїм злочинним минулим й тому пишу свідчення, що викладаються нижче, котрі зможуть допомогти органам НКВД в їхній подальшій боротьбі з польською контрреволюцією в Україні»⁴¹.

³⁸ Там само. – Спр. 67312-ФП. – Арк. 250–250 зв.

³⁹ Там само. – Арк. 249.

⁴⁰ Рубльов О., Репринцев В. Репресії проти поляків в Україні... – С. 140.

⁴¹ ГДА СБ України. – Ф. 13, оп. 1, спр. 278. – Арк. 85.

Засуджений, колишній чільний функціонер ЦКНМ при ВУЦВК, особливо наголошував «підривному мету» наймасштабнішого, мовляв, задуму української «ПОВ» — створення польського національного району ім. Юліана Мархлевського: «Найбільшим заходом «ПОВ» контрреволюційного характеру, що мав на меті як зовнішньополітичні цілі, так і колонізацію значного масиву населення, стала організація Мархлевського польського району у Житомирській окрузі, проведена за дорученням «ПОВ» мною й Олдаковським. Вже самий факт організації польського району, як самостійної адм.[іністративно-]територіальної одиниці, на кордоні Польщі, повинен був, на думку «ПОВ», зміцнити у зовнішній політиці буржуазної Польщі не лише непорушність її східних кордонів (а, відтак, й безапеляційне право на володіння Західною Україною), а й показати усьому світу, що кордони Польщі можуть бути посунуті ще значно далі на схід. Мархлевський район являв собою ще один, штучно створений, доказ пілсудчиків задля захоплення Правобережжя України.

Але, разом з тим, за задумом «ПОВ», Мархлевський район мав стати потужним форпостом Польщі у справі підготовки інтервенції проти Советського Союзу, де можна було зосереджувати сили «ПОВ», розгорнути націоналістичне, антисоветське виховання населення»⁴².

Однак, підступні задуми «пеовяків» в УССР й, зокрема, зміцнення ними «націоналістичного форпосту» — польського Мархлевського району — зазнали фіаско з незалежних від них причин: «Незважаючи на цілковиту підготовленість «ПОВ» на Україні до інтервенції проти Советського Союзу у 1930–32 рр. — інтервенція все ж таки не відбулася [...]. Світова криза, що охопила усі країни й особливо різко ударила по господарству Польщі, викликала наростання нової революційної хвилі. Тил, у фашистів вдома, виявився незабезпеченим [...]. Це не значить, що відпала думка щодо збройної інтервенції проти Советського Союзу»⁴³.

Аналізуючи п'ятнадцятирічну еволюцію табору пілсудчиків, заявник стверджував, що він втратив чари «всенародного» руху,

---

⁴² ГДА СБ України. – Ф. 13, оп. 1, спр. 278. – Арк. 92–93.

⁴³ Там само. – Арк. 99.

продемонструвавши натомість своє класове обличчя «захисника інтересів великої промисловості й земельних магнатів» й перейшовши «на службу германському фашизму», в ім'я єдиної мети — розгрому Советського Союзу — мовляв, «єдиної надії й притягального центру усього, що є кращого й чесного у людстві». Я. Саулевич, принаймні у друкованій заяві, вважав також, що «підсудчиківський фашизм переходить до відвертої фашистської диктатури, позбавляючи Польщу останніх примарних демократичних свобод». Й це відбувається з тим більшою силою, чим далі більше підсудчиківський режим втрачає масову підтримку населення.

Вищенаведене, зрозуміло, на думку «обеззброєного» «пеовяка», істотно вплинуло на діяльність й стан «ПОВ» в УССР. З одного боку, почали наростати агресивніші «терористичні тенденції» у окремих членів підпільної організації, з іншого — окремі члени «ПОВ», які мріяли про «Велику Польщу», все ж уявляли її як трудову народну республіку й ... «не могли не бачити велетенських успіхів соціалістичного будівництва в ССРСР». Мовляв, «зміцнення колгоспів, рішуча боротьба з класовим ворогом на всіх ділянках соціалістичного будівництва підірвали масову базу роботи «ПОВ»...».

Завершуючи своє розлоге звернення до керівника НКВД УССР, заявник Я. Саулевич дещо несподівано (можливо, й для нього самого) трансформовувався з оскаржуваного на прокурора, ледь не представника державного обвинувачення, тавруючи своїх колишніх товаришів по віртуальній «пеовяцькій» діяльності устами й формулюваннями чи то Лева Романовича Шейніна, чи то Андрія Януаровича Вишинського, чи когось з їхніх молодших «українських» колег: «Це не значить, що підла робота «ПОВ» на Україні припинила своє існування. Її агенти знаходять собі підтримку з боку фашистської Польщі й натхнення у все більш виразному окресленні антисоветського блоку найагресивніших імперіалістичних держав, в особі Німеччини, Японії, Польщі. Втративши масову базу, ці агенти, дрібними групами й поодинці, неодмінно переходять до терористичних й більш різко виражених диверсійних методів боротьби. Треба знати усю езуїтську виучку пеовяків, які не гребують жодними засобами боротьби для досягнення своїх цілей.

На цьому етапі відвертої фашизації Польщі, у блоці з фашистською Німеччиною, форми роботи пілсудчиків на Україні будет ще витонченішими. «ПОВ» продовжуватиме свою боротьбу з Советською владою, не лише використовуючи рештки своєї організації на Україні, а й залучаючи нові сили як усередині України, так і ззовні. Безперечно, що поряд з терористичними формами боротьби, «ПОВ», з тією ж метою тероризму й диверсії, намагатиметься, як і раніше, проникати, вміло маскуючись, до советських й партійних органів»⁴⁴.

15 лютого 1936 р. у м. Києві відбулося закрите судове засідання Військового трибуналу Київського військового округу, що у ньому розглядалася справа по обвинуваченню Євгена Олдаковського, Болеслава Беганського, Станіслава Мая, Адама Калиновського. Усі вони були колишніми функціонерами роботи з польською етнічною меншиною УССР. Так, наприклад, *Є. Олдаковський* був першим (1925–1927 рр.) головою райвиконкому Мархлевського польського національного району; *Б. Беганський* — завідувачем польбюро Житомирського окружного КП(б)У, секретарем парткому фаянсового заводу у Мархлевську; *С. Май* — завідувачем польської секції Житомирського відділу народної освіти; *А. Калиновський* керував польським бюро Шепетівської й Коростенської округ (1923–1925), був секретарем Мархлевського РПК КП(б)У (1927–1929). Яна Саулевича енкаведисти змусили виступити свідком на цьому процесі...

Вірогідно, навесні 1936 р. Я. Саулевича нарешті відправили до місця відбування покарання — Ухто-Печорського виправно-трудоного табору НКВД ССР (Ухтпечлагу).

Чи не остання документальна звістка про Я. Саулевича, що її вдалося виявити на сьогодні, — це супровідний лист Управління Ухто-Печорського виправно-трудоного табору до начальника Чернігівського обласного управління НКВД Ю. Ф. Кривця⁴⁵ від 28 січня 1937 р. й долучений при цьому протокол до-

⁴⁴ ГДА СБ України. — Ф. 13, оп. 1, спр. 278. — Арк. 100–101.

⁴⁵ Про нього див. докладніше: *Золотарьов В., Парфьоненко В.* «...Один із активніших працівників ЧК–ГПУ»: Сторінки біографії старшого майора державної безпеки Юхима Кривця // З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. — 2003. — № 1 (20). — С. 355–402; *Золотарьов В.А.* Юхим Фомич

питу в'язня Я. Саулевича щодо його контактів по «контрреволюційній діяльності» з утримуваним у чернігівській тюрмі колишнім секретарем Мархлевського райвиконкому Михайлом Йосиповичем Шемелевським (1890–1937)⁴⁶.

Тогочасного інспектора відділу кадрів Чернігівського цукротресту М. Шемелевського, колишнього (1925–1926) секретаря та керівника адмінвідділу Мархлевського райвиконкому, взяли під варту у Чернігові 1 жовтня 1935 р. Прізвище його згадувалося у протоколах допитів Є. П. Олдаковського як одного з активних «контрреволюціонерів» і «шкідників» під час організації та перших місяців функціонування польського національного району⁴⁷.

Поляк зі Східної Галичини, уродженець м. Борислава, Михайло Шемелевський пройшов підстаршиною австрійського війська Першу світову війну. Потрапивши до російського полону, більшовизувався (член РКП(б) з 1919 р.), 1918–1920 рр. служив в інтернаціоналістських збройних формуваннях червоних. У 1920–1925 рр. — співробітник органів ЧК–ГПУ–НКВД. З 1925 р. — інструктор польської роботи Волинського окрвиконкому у Житомирі. З часу організації Мархлевського польського національного району й до 1926 р. — секретар (один місяць) й начальник адмінвідділу (упродовж року) Мархлевського райвиконкому.

Іронія долі полягала у тому, що Михайло Йосипович п'ять років власного життя віддав чекістській роботі, а згодом — 1930 р. — резервістом «органів червоної охрани» (вислів П. Посишова), у складі опергрупи ГПУ–НКВД УССР виявляв та ліквідував у Мархлевському районі «куркульські угруповання» (тобто, звичайною мовою — придушував селянський спротив насильницькій колективізації).

Попри ці сторінки біографії, в ув'язненні він виявив себе мужньою людиною, яка послідовно й твердо відстоювала власну

Кривець // *Золотарьов В.А.* Секретно-політичний відділ ДПУ УСРР: справи та люди / Упоряд. О. А. Ємельянов; Вступ. ст. С. А. Кокіна. — Х., 2007. — С. 104–183.

⁴⁶ ГДА СБ України, м. Чернігів. — Ф. 6, оп. 1, спр. П-15385. — Арк. 135–141.

⁴⁷ *Рубльов О., Репринцев В.* Репресії проти поляків в Україні... — С. 131.

позицію, спростовувала закиди у контрреволюційності. Можливо, завдячував у цьому він власному чекістському досвідові, адже — на відміну від абсолютної більшості «цивільних» обвинувачуваних «пеовяків» — був обізнаний із специфікою більшовицької оперативно-слідчої роботи, мав принаймні фрагментарні знання з юриспруденції. Ймовірно — вплинули й особливості його вдачі. Малоімовірно, але припустимо — його не били? Й не вибили потрібних «зізнань»?

Проте у багатьох випадках і впертого спротиву бранця було не досить, щоб спростувати обвинувачення й дістати звільнення. Ламали й сильних, а тих, які до кінця заперечували власну участь у міфічних «контрреволюційних організаціях» чи «шкідництві» або «шпигунстві», тим не менше досить часто засуджували⁴⁸.

Одначе «справа» М. Шемелевського вирізнялася навіть на тлі тогочасного советського беззаконня. Так зване попереднє слідство щодо нього тривало ледь не два роки, вели «справу» дев'ятеро слідчих. Брак доказів (річ зрозуміла!) та впертість в'язня, який аргументовано спростовував інкриміновані йому обвинувачення, знаходив суперечності й численні неузгодження у свідченнях проти нього, спричинили те, що вперше його «справа» розглядалася Спецколегією Чернігівського обласного суду майже через рік після арешту — 13 серпня 1936 р., але була відкладена внаслідок наявності відвертих суперечностей у показах головного свідка — Є. Олдаковського. Визначенням Спеціальної колегії Верховного Суду УРСР від 4 листопада 1936 р. «справу» повернули зі стадії попереднього слідства на дослідження. 13 грудня того ж року слідча справа М. Шемелевського знову опинилася у Чернігівському обласному НКВД. Відтак потрібно було підкріпити обвинувачення додатковими показами свідків⁴⁹.

Як наслідок — 11 січня 1937 р. відповідний запит чернігівських енкаведистів був спрямований до місць утримання засуджених «пеовяків» — «колег» М. Шемелевського по міфічній «контрреволюційній роботі» у Мархлевському районі — Є. Олда-

⁴⁸ Рубльов О., Репринцев В. Репресії проти поляків в Україні... – С. 131.

⁴⁹ ЦДАВО України. – Ф. 24, оп. 15, спр. 167. – Арк. 30.

ковського, Б. Беганського, С. Богушевського у Севвостоклагере НКВД та Я. Саулевича в Ухто-Печорському виправно-трудовому таборі НКВД.

Цікаві свідчення колишніх польських комуністів й активістів польської роботи в УССР, які утримувалися у циклопічному таборі — Далекосхідному комбінаті. Протоколи допитів бранців (враховуючи відстань) надійшли до Чернігова лише на початку травня 1937 р. й лише після повторного запиту чернігівських енкаведистів. Так, 19 квітня 1937 р. в'язень Б. Беганський на запитання щодо приналежності до «ПОВ» М. Шемелевського категорично заявив: *«Я стверджую, що Шемелевський членом «ПОВ» не був»*⁵⁰. С. Богушевський також відмовився свідчити проти малоприємного йому Шемелевського — «по натурі гордовитого, що пишався своєю освіченістю», заявивши на допиті 21 квітня: *«Щодо перебування Шемелевського в організації «ПОВ» мені нічого не відомо»*⁵¹.

Амбівалентними були свідчення бранця Є. Олдаковського, який 3 квітня 1937 р. нібито однозначно стверджував: «Шемелевський був так само, як і я, членом «ПОВ» [...]». Одначе на прохання з'ясувати, чому на допиті 7 серпня 1935 р. він приходив від слідства безпосередню приналежність Шемелевського до «ПОВ», Євген Петрович доволі плутано відповів: «На допиті 7 серпня 1935 р. я, згадуючи прізвище Шемелевського як близької до «ПОВ» людини, не назвав його членом організації на тій підставі, що у мене, на час першого мого свідчення, я недостатньо проаналізував роль Шемелевського як члена «ПОВ», у процесі ж попереднього слідства й особливо судового засідання по нашій справі, для мене стала цілком ясною роль Шемелевського не як близької людини, а як безпосереднього члена «ПОВ», що достатньо підтверджується його практичною роботою у Мархлевському районі». Непереконливими були й додаткові свідчення Є. Олдаковського: «Вважаю за необхідне додати, що, крім вищенаведених даних про Шемелевського як члена «ПОВ», мене зміцнили у твердому переконанні щодо прямої прина-

⁵⁰ ГДА СБ України, м. Чернігів. – Ф. 6, оп. 1, спр. П-15385. – Арк. 199.

⁵¹ Там само. – Арк. 200 зв.

лежності Шемелевського до «ПОВ», що склалося у мене на той час, мої бесіди під час судового засідання з моїми однодільцями Беганським та Маєм. У яких конкретних [фактах] виражалася наша бесіда, я зараз не пригадую»⁵².

За цих обставин чи не єдиною зачіпкою для чернігівських енкаведистів залишався вищезгаданий протокол допиту бранця Ухто-Печорського табору НКВД Я. Саулевича від 28 січня 1937 р. Документ надійшов до Чернігова на диво оперативно — ледь не через два тижні після звернення Чернігівського обласного управління НКВД.

10 лютого 1937 р. помічник оперуповноваженого 3-го відділу УГБ УНКВД Чернігівської області Йориш, констатувавши, що вищезгаданим рішенням Спецколегії Верховного Суду УССР від 4 листопада 1936 р. передбачалося додатково допитати у «справі» М. Шемелевського як свідків вже засуджених «пеовяків» — С. Богушевського, С. Мая, Є. Олдаковського, Я. Саулевича, С. Станяшека та ін., виніс наступну ухвалу: «1. Учитывая, что допрос всех перечисленных свидетелей крайне затруднен, доставка их для допроса в Чернигов из Сиблага, Севвостоклага и др. в настоящее время не может быть осуществлена, а на допрос их на месте необходимо весьма продолжительное время, между тем как обвин.[яемый] ШЕМЕЛЕВСКИЙ находится под стражей с 1/Х-1935 г.

2. В подтверждение инкриминируемых обвин.[яемому] ШЕМЕЛЕВСКОМУ преступных действий — дополнительно допрошена в качестве свидетеля по делу гр. ДЗЮБИНСКАЯ-БЕГАНСКАЯ Станислава Иосифовна, а также с последней учинена очная ставка с обвиняемым ШЕМЕЛЕВСКИМ; кроме того, к след.[ственному] делу приобщен протокол допроса САУЛЕВИЧА Яна Доминиковича, отбывающего наказание по приговору Спец. коллегии Киевского облсуда по ст. 54–7 и 11 УК УССР (к 10 годам лишения свободы) в Усть-Печорском ИТЛ, допрошенного в качестве свидетеля в порядке отдельного требования, показаниями коего ШЕМЕЛЕВСКИЙ в достаточной степени изобличен в совершенных преступлениях»⁵³.

⁵² ГДА СБ України, м. Чернігів. – Ф. 6, оп. 1, спр. П-15385. – Арк. 195–196.

⁵³ ЦДАВО України. – Ф. 24, оп. 15, спр. 167. – Арк. 30.

На цій підставі тов. Йориш пропонував: «Ограничиться до-полнительно произведенными следственными действиями и дело после выполнения требования ст. 200 УПК УССР, в порядке ст. 204 УПК УССР — направит Прокурору по спецделам для предания обвиняемого ШЕМЕЛЕВСКОГО суду»⁵⁴.

Втім, у своїх показах від 28 січня 1937 р. Ян Домінікович не був аж надто переконливим, змальовуючи «контрреволюційну діяльність» М. Шемелевського — зрештою, й реально він знав дуже небагато про цього колишнього функціонера Мархлевського польського району. Отже, потрібної слідству конкретики у його показах не було. За характеристикою Є. Олдаковського, пригадував Я. Саулевич, Шемелевський був «своєю людиною», тобто членом «ПОВ»; начальник адмінвідділу польського району відповідав за «примусову колонізацію українського населення». Крім того, за перебування Шемелевського керівником адмінвідділу, почалося виконання «іншої директиви «ПОВ» щодо легалізації польських релігійних гуртків терціарів й ружанцових гуртків». Мовляв, керівництво «ПОВ» прагнуло цією акцією забезпечити легалізацію «масових націоналістичних організацій» як майбутньої бази власної «контрреволюційної діяльності». Також М. Шемелевський нібито наклав адміністративне стягнення на якогось голову сільради (прізвища Я. Саулевич не пригадував) за відмову зареєструвати ці гуртки⁵⁵.

Далі пригадувати/вигадувати було нічого. Відтак, відповідаючи на чергове запитання сержанта держбезпеки Грундіна, Ян Саулевич відверто «пішов по колу»: «Прямого контрреволюційного зв'язку з Шемелевським я особисто не мав, а заходи по контрреволюційній організації «ПОВ» я здійснював через Олдаковського Євгена, який керував роботою «ПОВ» по Волині й особливо по Мархлевському району, що з нього «ПОВ» мало на увазі утворити плацдарм для боротьби з Соввладом [...]. Повторюю, що з розмов з Олдаковським, Шемелевський був вказаний мені, як «своя людина». Це слід розуміти з прийнятої умовної мови у керівництві «ПОВ» — своєї людини, як члена організації «ПОВ»...»⁵⁶.

⁵⁴ ЦДАВО України. – Ф. 24, оп. 15, спр. 167. – Арк. 30–30 зв.

⁵⁵ ГДА СБ України, м. Чернігів. – Ф. 6, оп. 1, спр. П-15385. – Арк. 139–140.

⁵⁶ Там само. – Арк. 140 зв.

У судовому засіданні Спецколегії Чернігівського обласного суду 7–8 березня 1937 р. оскаржуваний М. Шемелевський не лише вперто заперечував інкриміновані йому «злочини», не лише відвів офіційного захисника «тов. Лаптьова», самовпевнено взявши на себе його функції — «*підсудний Шемелевський заявив, що від оборонця, який приймає участь в справі, відмовляється і приймає оборону на себе*», а й рішуче відкинув покази проти нього свідка Я. Саулевича, зауваживши: «Покази свідка Саулевича неправдиві. Я з ним ніколи ніяких розмов не вів»⁵⁷. Очевидно, йшлося про «контрреволюційні» розмови.

У написаній 15 березня 1937 р. у Чернігівській в'язниці касаційній скарзі на вирок спецколегії Чернігівського облсуду від 7–8 березня, згідно з яким його засудили до семи років таборів з конфіскацією майна й поразкою у правах на три роки, Михайло Шемелевський, серед іншого, спростовував й свідчення проти нього Я. Саулевича.

Враховуючи особливості автентичного документа, подаємо його фрагмент мовою оригіналу з мінімальною правкою (скорочені й недописані слова доповнені у квадратних дужках): «Следств[енные] органы, приобщив к делу показания осужденного и отбывающего давно уже наказание Саулевича, допросили на 17-том месяце моего заключения быв[шую] жену осужденного члена к-р ПОВ Беганского — гр[аждан]ку Дзюбинскую и, полагая, что этими свидетельскими показаниями моя принадлежность и причастность к к-р нац[ионалистической] деятельности полностью доказана, направили вторично дело мое в Черн[иговскую] Спецколлегию для повторного слушания [...]. 1) В приговоре указано, что я вел систематически к-р агитацию среди работников Мархлевского райисполкома в присутс[т]вии членов к-р ПОВ Олдаковского, Беганского и Саулевича [...]. 4) Суд неправильно отметил, что Саулевич был тоже работником райисполкома. Саулевич в Мархлевском р[ай]оне на практической работе никогда при мне не работал. Я всего в жизни видел и говорил с ним в 1925 году, еще до организации Марх[левского]

⁵⁷ ГДА СБ України, м. Чернігів. – Ф. 6, оп. 1, спр. П-15385. – Арк. 171.

р[ай]она — всего два раза. Он как инструктор ЦК нацменов приезжал в 1925 году проверять работу в г. Житомире, был в окрисполкоме, где я работал тогда инструктором, и если я тогда, 12 лет тому назад, имел с Саулевичем разговор — только лишь в части советизации всего населения, но не в коем случае полонизации укр[аинского] населения. Это ни чем не подкреплен[н]а[я] лож[ь] осуж[денного] члена к-р ПОВ Саулевича — ибо я работал открыто на глазах у всех: окрпарткома, окрисполкома и всей советской общественности и проводить в практической своей работе полонизацию украинского населения в быв[шем] Мархлевском р[ай]оне — это, значит, говорить глупость, ибо никаких конкретных фактов этой полонизации в следств[енных] материалах нет и быть не может [...]»⁵⁸ ...

Союзником М. Шемелевського в оскаржуванні вироку Спецколегії Чернігівського облсуду від 7–8 березня 1937 р. виступив член цієї Спецколегії Мостовий, який в особливій думці від 8 березня того ж року висловив власну незгоду з колегами.

У документі йшлося: «С приговором Спецколлегии не согласен по следующим мотивам:

Осужденный ШЕМЕЛЕВСКИЙ органами следствия был привлечен к ответственности [...] за то, что он состоял членом польской контрреволюционной организации «ПОВ» и проводил организованную националистическую работу, направленную против Советской Власти.

11 августа 1936 г. Спецколлегия Черниговского областного суда, рассматривая в закрытом судебном заседании дело ШЕМЕЛЕВСКОГО, пришла к заключению о необходимости допроса в судебном заседании основного свидетеля по делу — ОЛДАКОВСКОГО — и постановила добавить в следующее судебное заседание отбывающего наказание в Сев.[еро-] Вост.[очном] лагере ОЛДАКОВСКОГО [...]. Спецколлегия Верховного Суда УССР, рассматривая это дело в надзорном порядке и выявив, что ОЛДАКОВСКИЙ в своих показаниях на предварительном следствии и на очных ставках с ШЕМЕЛЕВСКИМ дал не совсем конкретные

---

⁵⁸ ЦДАВО України. – Ф. 24, оп. 15, спр. 167. – Арк. 38 зв. – 39, 39 зв., 40 зв. – 41.

данние об участии ШЕМЕЛЕВСКОГО в [...] «ПОВ», своим определением от 4 ноября 1936 г. отменила постановление Спецколлегии Черниговского областного суда и, направляя дело для дополнительного расследования, предложила допросить в качестве свидетеля по делу БОГУШЕВСКОГО, МАЯ, СТАНЯШЕКА, САВУЛЕВИЧА (sic!), ПОЛИКОВСКОГО, МАРЦЫШЕВСКОГО и др., которые, по показаниям ОЛДАКОВСКОГО, были связаны с ШЕМЕЛЕВСКИМ по совместной работе в Мархлевском районе и возможно знают о его к.[онтр]р.[еволуционной] деятельности [...]»⁵⁹.

Однаке, наголошував Мостовий, органи слідства знехтували приписами Верховного Суду УССР й довільно обмежилися лише допитом Я. Саулевича й свідка С. Дзюбинської-Беганської. У судовому ж засіданні 7–8 березня 1937 р., зауважував правник, з'ясувалося, що обвинувачений М. Шемелевський перебував у ворожих стосунках зі свідком С. Дзюбинською-Беганською. Стосовно ж показів Яна Домініковича в особливій думці йшлося: «Показания САВУЛЕВИЧА ввиду его неоставки в судебное заседание не были перепроверены и уточнены. Вообще же его показания о к. р. деятельности ШЕМЕЛЕВСКОГО неконкретны и не могут быть положены в основу при вынесении приговора, тем более обвинительного [...]»⁶⁰.

Завершувався документ такою пропозицією: «На основании изложенного, я считаю необходимым дело ШЕМЕЛЕВСКОГО вторично направить на доследование и его к. р. деятельность подтвердить не только показаниями ДЗЮБИНСКОЙ, но и лицами, работавшими вместе с ШЕМЕЛЕВСКИМ в бывшем Мархлевском районе, где он проводил националистическую работу»⁶¹.

23 квітня 1937 р. Спецколегія Верховного Суду УССР розглянула у касаційному порядку вирок Спецколегії Чернігівського облсуду від 8 березня того ж року у «справі» М. Шемелевського, якого засудили на сім років таборів за те, що він «провадив к. р. агітацію націоналістичного змісту, вихваляючи польський націоналізм, і провадив к. р. агітацію проти Радвлади, маючи

⁵⁹ ЦДАВО України. – Ф. 24, оп. 15, спр. 167. – Арк. 36–37.

⁶⁰ Там само. – Арк. 37.

⁶¹ Там само.

близькі стосунки з засудженими тепер к.[онтр]р.[еволюціонерами] націоналістами Олдаковським, Саулевичем та ін.». Ухвалили: «Каскаргу частково задоволити та вирок скасувати, а справу передати на новий розгляд зі стадії досудового слідства в іншому складі суду. Захід запобігання залишити утримання ШЕМЕЛЕВСЬКОГО під вартою. Ухвала остаточна»⁶².

29 серпня 1937 р. Спецколегія Верховного Суду УССР спрямувала заступнику наркома юстиції республіки інформаційне повідомлення, що справа по обвинуваченню громадянина М. Й. Шемелевського 7 серпня 1937 р. за № 834 відправлена до Спецколегії Чернігівського обласного суду для розгляду у судовому засіданні. Висловимо припущення, що цей черговий судовий розгляд таки не відбувся — «небільшовицькі» темпи здійснення «революційної законності» за доби «загострення класової боротьби» не влаштовували «кремлівського горця». На думку Й. Джугашвілі (кличка — Сталін), режим потребував спрощених юридичних процедур ...

Для розуміння механізму репресій проти польської людності в Україні (як і в цілому по ССРСР) принципове значення має «Оперативний наказ наркома внутрішніх справ ССРСР № 00485» від 11 серпня 1937 р., підписаний Генеральним комісаром держбезпеки М. І. Єжовим й розісланий на місця для виконання. Наказ, а також долучений до нього закритий лист «Про фашистсько-повстанську, шпигунську, диверсійну, поразенську й терористичну діяльність польської розвідки в ССРСР» (№ 59098 від 11 серпня 1937 р.) ініціювали масові репресії проти польського населення України⁶³.

Наказ зобов'язував місцеві органи держбезпеки упродовж 20 серпня – 20 листопада 1937 р. здійснити операцію щодо цілковитої ліквідації місцевих організацій «ПОВ». Арешту підлягали: «А) виявлені в процесі слідства й до цього часу не розшукані найактивніші члени ПОВ [...]; б) всі військовополонені польської армії, які залишилися в ССРСР; в) перебіжчи-

⁶² ЦДАВО України. – Ф. 24, оп. 15, спр. 167. – Арк. 51–52.

⁶³ Текст наказу та закритого листа див.: З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 1997. – № 1/2 (4/5). – С. 15–44.

ки із Польщі, незалежно від часу переходу їх в ССРСР; г) полі-
темігранти та політобмінані з Польщі; д) колишні члени
ППС та інших польських антирадянських політичних партій;
е) найактивніша частина місцевих антисоветських націона-
лістичних елементів польських районів»⁶⁴.

Наказ НКВД ССРСР № 00485 містив і такий пункт: «Припини-
ти звільнення із в'язниць і таборів засуджених за ознаками
польського шпигунства, у яких закінчується термін ув'язнен-
ня. Про кожного із них подати матеріал для розгляду на Особ-
ливу нараду НКВД ССРСР»⁶⁵. Це означало новий термін позбав-
лення волі, а часто й розстріл.

Так, наприклад, звітуючи Москві про викорінення «агентури
іноземних розвідок» на території Чернігівської області, тамтеш-
не управління державної безпеки доповідало про арешт 860
осіб внаслідок операції «Поляки», що тривала у другій поло-
вині 1937 р. Причинами арешту слугували такі: націоналістична
діяльність й підозра у шпигунстві (425 осіб); перебіжчики (134);
реемігранти (108); зв'язки з польськими консульствами (85);
костьольно-куркульський елемент (77); контрабандисти (19);
тощо. Національний склад заарештованих у цій операції був
доволі різноманітний: українців — 400, українців-галичан
(sic!) — 31, поляків — 233, росіян — 23, представників інших
національностей — 173. Переважання українців серед ув'язне-
них пояснюється наявністю серед них численних перебіжчиків
та реемігрантів. 1937 р. «з'ясувалося», що українці, які ле-
гально чи нелегально перетнули советсько-польський кордон,
підписали собі ледь не стовідсотково смертний вирок⁶⁶.

На початок 1937 р. у Чернігівській області нараховувалося
2.224 поляки, включно з дітьми. Отже, за друге півріччя чекісти
репресували на Чернігівщині кожного десятого поляка⁶⁷.

---

⁶⁴ З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 1997. – № 1/2 (4/5). – С. 16.

⁶⁵ Там само. – С. 17.

⁶⁶ Рубльов О. Шкіц до історії загибелі української «Полонії»... – С. 304.

⁶⁷ Див.: Кульчицький С. Перші депортації польського населення УРСР у
світлі сталінської національної політики // *Депортації українців та
поляків: кінець 1939 – початок 50-х рр.* (До 50-річчя операції «Вісла») /
Упоряд. Ю. Сливка. – Львів, 1998. – С. 17.

Під виконання злочинного наказу № 00485 потрапив й ув'язнений Ян Саулевич. 22 вересня 1937 р. позасудовим рішенням наркома внутрішніх справ М. І. Єжова та Прокурора ССРСР А. Я. Вишинського (протокол № 34) Я. Саулевич у групі 44 «польських контрреволюціонерів» — на підставі відповідного подання центрального апарату НКВД УРСР — був засуджений до вищої міри покарання й невдовзі убитий⁶⁸.

Дата виконання вироку здогадна. Якщо припустити, що бранець, за тогочасною практикою енкаведистів, був повернутий до Києва з таборів для «дослідження» його «справи» й з'ясування додаткових подробиць «контрреволюційної діяльності», що їх, мовляв, він приховав від «слідства» у 1934–1935 рр., то, вірогідно, його розстріляли у Києві уночі 25 вересня 1937 р. Принаймні саме тоді (за виявленими нами даними) у Київській внутрішній тюрмі НКВД убили щонайменше двох осіб з розстрільного списку 44-х «польських контрреволюціонерів», страчених за вищезгаданим позасудовим рішенням М. І. Єжова — А. Я. Вишинського, а саме: Лева Михайловича Копанського (1888–1937), етнічного росіянина й колишнього дворянина, «учасника контрреволюційної націоналістичної й шпигунської організації у Києві», а також останнього київського ксьондза 1930-х років, настоятеля костьолів св. Олександра та св. Миколая Сигізмунда Квасневського (1877–1937)⁶⁹. Похований Я. Саулевич, як і тисячі інших жертв комуністичного терору, у безіменній могилі — здогадно у київському передмісті Биківні...

На користь саме такої версії побіжно свідчить й документ, яким постфактум легітимізувалася крадіжка майна сталінською державою невинно убієнних жертв її політичного режиму. Йдеться про протокол № 205 засідання особливої Трійки УНКВД Київської області від 23 березня 1938 р. з єдиним пунктом поряд-

---

⁶⁸ Рубльов О., Репринцев В. Репресії проти поляків в Україні... – С. 149; ГДА СБ України. – Ф. 5, оп. 1, спр. 465. – Арк. 92–93.

⁶⁹ ГДА СБ України. – Ф. 6, оп. 1, спр. 60780-ФП. – Арк. 196–197; *Влада і Костьол в радянській Україні, 1919–1937 рр.*: Римо-католицька церква під репресивним тиском тоталітаризму: Документи / Передмова, упорядкув., додатки, покажчики Н. С. Рубльової // З архівів ВУЧК–ГПУ–НКВД–КГБ. – 2003. – № 2 (21). – С. 396–397.

ку денного — «О конфискации имущества, принадлежащего осужденным по приговору НКВД Союза ССР и прокурора Союза ССР по первой категории» (тобто розстріляних) — й лаконічною у своїй простоті ухвалою: «Имущество, лично принадлежащее осужденным, конфисковать». У цьому переліку (тільки по цьому протоколу) лише (!) 654 прізвища страчених Управлінням НКВД по Київській області. Ян Домінікович Саулевич майже завершує список під № 647⁷⁰...

Наказ № 00485 ще раз й фатально-примхливо й востаннє поєднав долі колишнього секретаря Мархлевського райвиконкому М. Шемелевського та його колишнього керівника — заступника голови ЦКНМ при ВУЦВК Я. Саулевича. Адже убивству Я. Саулевича передував ще один злочин — розстріл М. Шемелевського.

Набридливого й впертого в'язня прирекли на страту поза судовим рішенням тих самих осіб — очільника НКВД ССР М. І. Єжова й Прокурора ССР А. Я. Вишинського — від 13 вересня 1937 р. (протокол № 19).

20 вересня 1937 р. у Чернігові був складений такий акт, вартий наведення як виразний документ того страшного часу: «Я, комендант Черниговского Областного Управления НКВД — Сержант Государственной Безопасности — ФИЛЕНКО, в присутствии Черниговского Областного Прокурора — тов. САВРАНСКОГО, Начальника Черниговской Оперативной Группы УГБ — тов. ГОВЗМАНА — и Начальника Внутренней Тюрьмы УГБ ЧОУ НКВД — тов. ДРОБОТИ, сего числа, на основании решения Народного Комиссара Внутренних Дел Союза ССР — Генерального Комиссара Государственной Безопасности тов. ЕЖОВА, Прокурора Союза ССР — тов. ВЫШИНСКОГО, предписания Народного Комиссара Внутренних Дел УССР — Комиссара Государственной Безопасности II-го ранга — тов. ЛЕПЛЕВСКОГО от 19 сентября 1937 г. № 10778 — и приказания Начальника Черниговского Облуправления НКВД — Капитана Государствен-

---

⁷⁰ Див.: *Биківнянські жертви, або як працювала «Вища двійка» на Київщині*: Док. та матеріали / Автор-уклад. А. І. Амонс; С. І. Білокін, передм., О. С. Кавуненко, передм. — К., 2007. — С. 316.

ной Безопасности — тов. КОРНЕВА от 20/IX—37 г. № 36982 — привел в исполнение приговор над осужденным к Высшей Мере Наказания — РАССТРЕЛУ — *ШЕМЕЛЕВСКИМ Михаилом Иосифовичем, 1890 г. рождения*, в чем и составлен настоящий акт в 3-х экземплярах»⁷¹.

Подібний акт київські енкаведисти мали скласти й про страту (убивство) Я. Саулевича.

Реабілітований Ян Саулевич значно пізніше решти головних «фігурантів» так званої справи «Польської Військової Організації» в УССР 1933–1935 рр. — *Б. Скарбека-Шацького* (реабілітованого 27 лютого 1958 р.), *С. Лазоверта* (21 липня 1956 р.), сокурсника Саулевича 1915–1916 рр. по Харківському сільсько-господарському інституту й згодом «подільника» по «ПОВ» *Костянтина-Теофіла Вишневського* (17 січня 1958 р.) та ін. Сталося це, очевидно, за браком близьких (чи навіть і далеких) родичів «хрещеного батька» Мархлевського району, які б вчасно заопікувалися його реабілітацією. Адже на момент арешту Я. Саулевич був уже розлучений зі своєю дружиною, лікарем Олександрою Татарською. Дітей від шлюбу у нього не було. Його мати, за деякими відомостями, як і раніше, мешкала 1934 р. у власній садибі Гаспарі у «буржуазній» Латвії. Щоправда, зв'язок з нею син втратив ще 1927 р. — за сім років до власного ув'язнення й засудження.

26 квітня 1990 р. Судова колегія з кримінальних справ Верховного Суду УССР розглянула у судовому засіданні кримінальну справу за протестом першого заступника Прокурора УССР на вирок Спецколегії Київського обласного суду від 8 червня 1935 р., згідно з яким колишній начальник відділу Саратовського крайового земельного управління Ян Домінікович Саулевич, 1897 р. народження, член КП(б)У з 1924 р. по 1934 р. (виключений внаслідок «чистки»), був засуджений до десяти років позбавлення волі з поразкою у правах на п'ять років. Протест був задоволений, вирок від 8 червня 1935 р. стосовно Саулевича скасовий, а справу щодо нього припинено «за відсутністю у його діях складу злочину»⁷².

⁷¹ ГДА СБ України, м. Чернігів. – Ф. 6, оп. 1, спр. П-15385. – Арк. 213–214.

⁷² ГДА СБ України. – Ф. 6. – Оп. 1. – Спр. 67312-ФП. – Арк. 337–338.